

Instytut Pamięci Narodowej - Archiwum

<https://archiwum.ipn.gov.pl/pl/sledztwa/akty-oskarzenia/17017,199-Akt-oskarzenia-przeciwko-Kazimierzowi-G-Tadeuszowi-J.html>
04.03.2026, 01:00

199. Akt oskarżenia przeciwko Kazimierzowi G., Tadeuszowi J.

W dniu 31 marca 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie akt oskarżenia przeciwko Kazimierzowi G. i Tadeuszowi J.

Kazimierz G. oskarżony o to, że:

I. w dniu 18 października 1951 roku w Warszawie pełniąc funkcję Zastępcy Naczelnego Prokuratora Wojskowego, przekroczył uprawnienia i nie dopełnił ciążących na nim obowiązków związanych z wykonywaną funkcją, w ten sposób, że w toku śledztwa prowadzonego w Głównym Zarządzie Informacji WP w Warszawie przeciwko płk Stefanowi B., wydał z oczywistym naruszeniem dyspozycji art. 12§ 3 Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego postanowienia o przedłużeniu stosowania wobec wymienionego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do 16 listopada 1951 roku pomimo, że w czasie rozpoznawania wniosku Głównego Zarządu Informacji WP o przedłużenie tymczasowego aresztowania obowiązany był z powodu upływu w dniu 17 października 1951 roku terminu stosowania tego środka do niezwłocznego zarządzenia zwolnienia płk Stefana B. z aresztu, wskutek czego bezprawnie pozbawił go wolności w okresie od 17 października do 16 listopada 1951 roku, działając w ten sposób na szkodę ww. pokrzywdzonego, przy czym czyn ten stanowi zbrodnię komunistyczną i zbrodnię przeciwko ludzkości, co w ówczesnym stanie prawnym wyczerpywało znamiona przestępstw z art. 286 § 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku Kodeks Karny i art. 248 § 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku Kodeks Karny, tj. *o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art.2 ust.1 i art.3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku i Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.*

II. w nieustalonym bliżej dniu we wrześniu 1951 roku w Warszawie pełniąc funkcję Zastępcy Naczelnego Prokuratora Wojskowego, przekroczył uprawnienia i nie dopełnił ciążących na nim obowiązków związanych z wykonywaną funkcją, w ten sposób, że w toku śledztwa prowadzonego w Głównym Zarządzie Informacji WP w Warszawie przeciwko kmdr ppor. Wacławowi K. zaniechał zbadania zasadności zastosowania tymczasowego aresztowania wobec wymienionego i wydał z oczywistym naruszeniem art. 12 § 3 Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego postanowienie o przedłużeniu stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania kmdr ppor. Wacława K. do dnia 7 listopada 1951 roku pomimo tego, że podczas rozpoznawania wniosku Głównego Zarządu Informacji WP o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania, obowiązany był, z powodu zastosowania tymczasowego aresztu wobec pokrzywdzonego po upływie 48 godzin od czasu jego zatrzymania w dniu 7 maja 1951 roku do jego niezwłocznego

zwolnienia, sankcjonując w ten sposób bezprawne pozbawienie wolności kmdr ppor. Wacława K. w okresie do 10 maja do 7 listopada 1951 roku działając w ten sposób na szkodę ww. pokrzywdzonego, przy czym czyn ten stanowi zbrodnię komunistyczną i zbrodnię przeciwko ludzkości, co w ówczesnym stanie prawnym wyczerpywało znamiona przestępstw z art. 286 § 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku Kodeks Karny i art. 248 § 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku Kodeks Karny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku i Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Tadeusz J. oskarżony o to, że:

I. w okresie od 23 stycznia do 25 lutego 1952 roku w Warszawie w czasie śledztwa prowadzonego przeciwko płk Franciszkowi S., pełniąc zawodową służbę wojskową na stanowisku oficera Głównego Zarządu Informacji WP, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi funkcjonariuszami GZI WP, wykorzystując stosunek zależności istniejący pomiędzy oficerem śledczym a przesłuchiwanym płk Franciszkiem S., znęcał się nad nim fizycznie i moralnie, w ten sposób, że wielokrotnie, przez wiele godzin, w dzień i w nocy przesłuchiwał wymienionego, pozbawiając go w tym czasie snu, zmierzając w ten sposób do spowodowania u tegoż pokrzywdzonego załamania fizycznego oraz psychicznego i do zmuszenia go do przyznania się do udziału w dywersyjno – szpiegowskiej organizacji działającej w Wojsku Polskim, do uczestniczenia w działalności agenturalnej na rzecz państw zachodnich oraz do składania wyjaśnień zgodnych z koncepcją prowadzonego przeciwko ww. pokrzywdzonemu śledztwa, przy czym ten czyn stanowi zbrodnię komunistyczną i zbrodnię przeciwko ludzkości, tj. o przestępstwo za art. 246 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku Kodeks Karny w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy w Warszawie uniewinnił oskarżonego Kazimierza G. od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów natomiast wobec oskarżonego Tadeusza J. sąd umorzył postępowanie

W dniu 10 lutego 2009 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie uniewinnił oskarżonego Kazimierza G. od zarzuconych mu przestępstw, a wobec Tadeusza J. umorzył postępowania karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk. Na skutek apelacji prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie oraz pełnomocnika Marcina B. syna pokrzywdzonego płk Stefana B. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 1 września 2009 r. uchylił wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lutego 2009 r. i sprawę przeciwko Kazimierzowi G. i Tadeuszowi J. przekazał Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania. Obecnie przed Wojskowym Sądem Okręgowym w Warszawie kontynuowane jest postępowanie przeciwko w/w oskarżonym.

W dniu 19 czerwca 2009 r. prokurator złożył apelację od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego z dnia 10 lutego 2009 r. wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Apelację wniósł

także pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Najwyższy w dniu 1 września 2009 r. uchylił wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Wojskowy Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r. zmienił kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu Kazimierzowi G., przyjmując, iż zarzucanego przestępstwa dopuścił się on nieumyślnie i postępowanie karne wobec niego umorzył z uwagi na przedawnienie karalności. Z kwalifikacji prawnej przestępstwa zarzucanego Tadeuszowi J., Sąd wyeliminował art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN – KŚZpNP i także postępowanie umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk (z powodu przedawnienia karalności).

Wojskowy Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r. zmienił kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu Kazimierzowi G., przyjmując, iż zarzucanego przestępstwa dopuścił się on nieumyślnie i postępowanie karne wobec niego umorzył z uwagi na przedawnienie karalności. Z kwalifikacji prawnej przestępstwa zarzucanego Tadeuszowi J., Sąd wyeliminował art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN – KŚZpNP i także postępowanie umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk (z powodu przedawnienia karalności).

Prokurator Oddziałowej Komisji w Warszawie złożył apelację od wyroku z dnia 14 marca 2012 r., w dniu 18 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2012 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego oraz umorzył sprawę wobec Kazimierze G. w związku z jego śmiercią, która miała miejsce w dniu 5 kwietnia 2012 r. (art. 17 § 1 pkt 5 kpk)

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie Tadeusza J. uprawomocnił się w dniu 8 sierpnia 2012 r.

Dnia 7 lutego 2013 r. Dyrektor Głównej Komisji ŚZpNP złożył kasację od wyroku Sądu Najwyższego, utrzymującego w mocy wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego z dnia 14 marca 2012 r., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W dniu 23 kwietnia 2013 r. Sąd Najwyższy – Izba Wojskowa odrzucił kasację Dyrektora Głównej Komisji.

